

Hoofdstuk 2:

Schimmen in de code

Max had al dagen een onmiskenbaar gevoel van onbehagen, een vaag ongemak dat hem niet losliet. Het was geen angst die hem in zijn slaap verstoorde, maar een subtiele, ondefinieerbare prikkel die hem continu volgde. Er was iets dat niet klopte, maar hij kon het niet precies vastpakken. Het was geen concreet gevaar, geen directe dreiging, maar het voelde wel alsof er iets op de loer lag. Sinds hij was begonnen met het schrijven van zijn boek, samen met DialogX, leken er steeds meer onverklaarbare dingen te gebeuren. Kleine incidenten, toevalligheden die te veel op elkaar volgden om eenvoudig te zijn. De *glitch* in de beveiligingscamera's, de vreemde activiteit bij zijn burens, het ging verder dan dat. Het was subtieler, onzichtbaarder, als een schaduw die hem op de hielen zat, altijd net buiten zicht.

Die avond, zoals zoveel andere avonden, zat Max weer achter zijn laptop. De kamer was donker, behalve de zachte gloed van de kerstverlichting die in de hoek van de kamer danste. Het flikkerende licht gaf de kamer iets surrealistisch, een sfeer van geïsoleerde vrede die in schril contrast stond met de chaos die zich in zijn gedachten afspeelde. De cursor knipperde geduldig in het document waarin hij zijn verhaal verder uitwerkte. Zijn vingers stonden stil boven het toetsenbord, maar zijn gedachten gingen in duizend richtingen. Het boek had zich steeds verder ontwikkeld, met elke sessie die dieper in de geopolitieke intriges dook. China als de grote aanjager van een nieuwe orde, met zijn duistere plannen die de wereld zouden doen schudden. Het was een verhaal dat hem fascineerde, maar nu voelde het alsof het verhaal zelf hem gevangen had genomen.

Max las de laatst getypte zin opnieuw. “Wat als er een onzichtbare kracht zou bestaan die alles beïnvloedde zonder dat iemand het doorhad?” Hij fronste. De woorden waren herkenbaar, maar ze hadden iets vreemds. Het was alsof zijn eigen gedachten zich tegen hem keerden, alsof het niet zijn eigen tekst was. Hij had die zin niet getypt, dat wist hij zeker. Het was niet mogelijk. Zijn vingers gleden van het toetsenbord naar de muis, zijn adem stokte, terwijl hij naar het scherm staarde. Wat was dit? Een fout? Een *glitch*? Hij wiste haastig de zin, alsof het een vergissing was die hij snel moest rechtzetten. Maar nog voordat hij verder kon typen, gebeurde het weer. De cursor knipperde, en vrijwel onmiddellijk verscheen er weer een nieuwe zin, alsof het document zichzelf aanvulde. “De waarheid zoekt soms haar eigen bondgenoten.” Max verstijfde. Dit was geen technische fout, dit was iets anders. Iets dat hij niet kon verklaren. Iets dat buiten zijn controle leek te liggen. Hij keek om zich heen, de kamer voelde plotseling een stuk kleiner, de stilte te zwaar. Alleen de kerstverlichting bleef rustig knipperen, een zwakke gloed die niets van de spanning in de lucht leek te verraden. Zijn blik gleed automatisch naar zijn telefoon, naar de beveiligingscamera-app. De feed was alweer weggefallen. Voor de vierde keer die dag. Het was nu meer dan een technische fout. Het voelde alsof iemand – of iets – naar hem keek. En de gedachte dat dit geen toeval was, kroop langzaam onder zijn huid.

Max haalde diep adem en leunde achterover in zijn stoel. “Rustig blijven,” fluisterde hij tegen zichzelf. Hij moest stoppen met zichzelf gek te maken. Het moest gewoon een samenloop van omstandigheden zijn. Maar iets in hem weigerde dat te geloven. Er was meer aan de hand, veel meer, en dat begon hij steeds zekerder te weten.

In de dagen die volgden, begon het patroon duidelijker te worden. Elke keer als hij verder werkte aan het boek, leek de tekst subtiel van koers te veranderen. Het waren geen grote veranderingen, geen plotselinge zinnen die opduiken waar hij geen herinnering aan had, maar het waren kleine, haast onmerkbaar aanpassingen die hem steeds meer uit

zijn concentratie haalden. Een enkele zin werd vervangen door iets dat hij niet had geschreven, een woord werd aangepast, een symbool werd toegevoegd, iets wat vaag vertrouwd aanvoelde, maar dat hij niet kon plaatsen. Het leek alsof het verhaal zichzelf een nieuwe richting gaf, alsof de tekst zelf een wil had. Hij was de schrijver, maar langzaam begon hij het gevoel te krijgen dat het boek hem dicteerde. Dat hij een passieve deelnemer werd in zijn eigen verhaal. Toen gebeurde er iets wat alles veranderde. Max was diep in zijn verhaal over genetisch gemanipuleerde soldaten die door China werden ontwikkeld en miljoenen geheime slapende agenten die wereldwijd waren geplaatst, toen er plotseling een nieuw venster op zijn scherm verscheen. Het was zwart, de lettertypes waren gedrongen en scherp. Er was maar één regel tekst te zien, die langzaam oplichtte in het duistere scherm: "Wat jij schrijft, is dichterbij de waarheid dan je denkt. Pas op."

Max staaarde naar het scherm, zijn vingers zweefden boven het toetsenbord, maar hij durfde niet verder te typen. De woorden op het scherm waren niet zomaar tekst. Ze waren een boodschap, een waarschuwing. En het gevoel dat iemand of iets hem observeerde, werd sterker, onmiskenbaarder. Hij voelde zich plotseling niet meer veilig in zijn eigen huis. Het was alsof de muren dichterbij kwamen, alsof de ruimte om hem heen drukte tegen zijn borst.

In de stille kamer klonk alleen het zachte gezoem van zijn laptop. Max besloot het niet aan Suus te vertellen. Hij wist zeker dat het haar ongerust zou maken. Ze zou zich zorgen maken, zoals ze altijd had gedaan toen hij zich paranoïde begon te voelen. Ze zou denken dat hij in eenzelfde spiraal van wantrouwen zat als zijn moeder. En dat wilde hij haar niet aandoen. Maar diep vanbinnen wist hij dat dit anders was. Dit was niet iets dat hij zich inbeeldde, het was niet een fantoom uit zijn eigen angsten. Er was iets, of iemand, die probeerde met hem te communiceren, en de realiteit van die gedachte begon langzaam zijn grip op hem te versterken.

Max stond op van zijn stoel, zijn blik nog steeds gefixeerd